

ΕΤΟΣ 74ο

3 Μαΐου 2026

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 18 (3805)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ πού ἀναγινώσκεται στὴν σημερινὴ θεία Λειτουργία περιγράφει τὴν ἴαση ἑνὸς παραλυτικοῦ στὴν δεξαμενὴ Βηθεσδά, πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης ἀπὸ τὴν ὁποία διέρχονταν τὰ πρόβατα πού προορίζονταν γιὰ θυσίες στὸν Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἡ λέξη Βηθεσδά στὴν ἑλληνικὴ μας γλῶσσα θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθεῖ ὡς οἶκος ἐλέους, εὐσπλαγχνίας. Ἦταν, δηλαδή, ἕνας ἱερός τόπος, ἕνα ἁγίασμα, καθὼς λέμε στὴν ὀρθόδοξη παράδοσή μας, ὅπου μέ θαυματουργικὸ τρόπο θεραπεύονταν ἀσθενεῖς.

Ὁ παραλυτικὸς τῆς περικοπῆς ἦταν κατάκοιτος ἐπὶ 38 ὀλόκληρα χρόνια, μόνος καὶ ἀβοήθητος. Ὁ Κύριος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ὑπέβαλε μία φαινομενικὰ περιττὴ ἐρώτηση: «Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;». Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπευθύνεται πρῶτιστα στὴν βούληση, τὴν θέληση, τὴν προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου πού πάσχει ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τῆς ἁμαρτίας. Καθότι ἁμαρτία δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ παράβαση κάποιας ἐντολῆς, ἑνὸς κώδικα ἠθικῆς, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀστοχία, ἡ λανθασμένη ἐπιλογή, ἡ ἀποτυχία νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Θεὸ μέ ὅλη μας τὴν καρδιά καὶ τὸν συνάνθρωπο ὅπως τὸν ἑαυτὸ μας.

Ὡς ἐκ τούτου, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κάνει κακὴ χρῆση τῆς βουλήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας του, ἐπιστρατεύει ἐγωιστικὰ τίς ψυχικὲς του δυνάμεις, τὰ δῶρα τοῦ Δημιουργοῦ, ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ πλησίον. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς στάσεως, ἡ ὁποία φανερῶνει ἀφροσύνη, ἀνωριμότητα καὶ ἄγνοια τῆς εὐαγγελικῆς διδαχῆς, δεικνύουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, δεδομένου ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, βλέπουμε παντοῦ τὴν τάση αὐτοκαταστροφικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ αἰσθήματα ἀγριότητος καὶ ἐπιθετικότητος πού ἐξωτερικεύει πρὸς τὸν κοινωνικὸ του περίγυρο. Ἀντιπαραθέσεις, διαπληκτισμοί, χειροδικίες, φόννοι, πόλεμοι, ἐπικρά-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσόλυμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ζηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγένετο, ᾧ δὴποτε κατείχeto νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

τησὴ τοῦ κακοῦ, ἐκμετάλλευση, ἀδικία, φυγάδευση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης εἶναι συνηθισμένα φαινόμενα μιᾶς ζοφερῆς πραγματικότητος.

Ὁ πυρήνας τῆς ἀμαρτίας

Ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ καὶ τὸ κέντρο τῆς ἀμαρτίας βρίσκονται στὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἔλεγε ὅτι ὅταν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν Θεό, θά γίνῃ δαιμονιώδης ἢ κτηνώδης. Ἡ ἀποξένωση αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῆς κακοδαιμονίας, τῆς ἀποτυχίας, τῆς ἀμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα· ἀπὸ τὴν κάκιστη ποιότητα τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων καὶ τὰ συνακόλουθα αἰσθήματα ὀδύνης καὶ ἐνοχῆς ἕως τὸ κενό τῆς ἐσωτερικῆς μοναξιᾶς καὶ τὴν βίωση ἐνός ἀβίωτου βίου χωρὶς νόημα, χωρὶς ἀλήθεια, χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς τὸν Χριστό.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρό ἐκεῖνο, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντά στήν προβατική πύλη, μιά κολυμβήθρα, πού ἐβραϊκά ὀνομάζεται Βηθεσδά, καί ἔχει πέντε στοές. Σέ αὐτές ἦταν ξαπλωμένο μεγάλο πλῆθος ἀπό ἀσθενεῖς, τυφλοὺς, κουτσούς, παράλυτους, πού περιμέναν νά ἀνακινηθεῖ τό νερό. Γιατί ἀπό καιρό σέ καιρό κατέβαινε ἕνας ἄγγελος στήν κολυμβήθρα καί ἀνατάρασσε τό νερό· ἐκεῖνος λοιπόν πού ἔμπαινε πρῶτος μετά τήν ἀνατάραξη τοῦ νεροῦ γινόταν ὑγιής ἀπό ὅποιοδδήποτε νόσημα καί ἄν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχε τριάντα ὀκτώ χρόνια ἀπό τήν ἀρρώστια του. Ὅταν τόν εἶδε αὐτόν ὁ Ἰησοῦς κατάκοιτο, καί ἀφοῦ γνώριζε ὅτι ἔχει ἤδη πολύ χρόνο ἐκεῖ, τοῦ λέγει: Θέλεις νά γίνεις ὑγιής; Ἀποκρίθηκε σέ αὐτόν ὁ ἀρρωστος: Κύριε, δέν ἔχω κάποιον ἄνθρωπο, ὥστε ὅταν ἀναταραχθεῖ τό νερό νά μέ βάλει στήν κολυμβήθρα· ὅταν ἔρχομαι ἐγώ, κατεβαίνει ἄλλος πρῖν ἀπό ἐμένα. Λέγει σέ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς: Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε. Ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ὑγιής, καί σήκωσε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Ἦταν Σάββατο ἐκείνη τήν ἡμέρα. Ἐλεγον λοιπόν οἱ Ἰουδαῖοι στόν θεραπευμένο: Εἶναι Σάββατο· δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σηκώνεις τό κρεβάτι. Ἀποκρίθηκε σέ αὐτούς: Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιή, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: Σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε. Τότε τόν ρώτησαν: Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοῦ εἶπε, σήκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε; Ὁ θεραπευμένος ὅμως δέν γνώριζε ποιός εἶναι· γιατί ὁ Ἰησοῦς ξέφυγε ἐπειδή ὑπῆρχε πλῆθος στό μέρος αὐτό. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τόν βρίσκει στόν ναό καί τοῦ λέγει: Βλέπεις, ἔγινες ὑγιής· μήν ἀμαρτάνεις πλέον, γιά νά μή σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο. Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καί ἀνήγγειλε στούς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος πού τόν ἔκανε ὑγιή.

(Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό

Γι' αὐτό ὁ Κύριος δέν περιορίζεται στήν θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ἀσθένειες σωματικές, ἀλλά πρῶτιστα προσβλέπει στήν ἴαση τῆς ψυχῆς, στήν θεραπεία τῶν παθῶν πού φωλιάζουν στήν καρδιά. Ὅμως, γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτό, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό καί ἡ συνέργειά του στό ἔργο τῆς θεραπείας του. Ἐτσι, ὅταν ὁ Χριστός ρωτᾷ τόν παραλυτικό «θέλεις ὑγιής γενέσθαι;», εἶναι σάν νά τόν ρωτοῦσε· πιστεύεις πῶς μπορῶ νά θεραπεύσω τήν ψυχὴ καί τό σῶμα σου; Τό καταπονημένο βλέμμα τοῦ παραλυτικοῦ στυλώθηκε στό βαθύ, γαλήνιο καί φωτοπάροχο βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ. Πίστευσε σέ Αὐτόν καί ὑπάκουσε στήν παράδοξη ἐντολή πού τοῦ ἔδωσε· «σήκω, πάρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα». Καί τό θαῦμα ἔγινε!

3 Μαΐου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Τιμοθέου καί Μαύρας μαρτύρων († 283).

Πέτρου ἀρχιεπισκόπου Ἄργου († 950), Οἰκουμενίου ἐπισκόπου Τρίκκης,

Θεοφάνους Περιθεωρίου (ιδ΄ αἰ.). Ξενίας παρθενομάρτυρος.

ᾠχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Απόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε΄ 1-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.

Απόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ΄ 5-42.

Ὁ ζωοποιός λόγος τοῦ Χριστοῦ

Ὁ παραλυτικός μέ τήν πίστη, τήν ἐμπιστοσύνη, τήν ἀγάπη, τήν ὑπακοή στόν Χριστό, ἀπαλλάχθηκε ἀπό τήν ἀμαρτία καί τήν σωματική ἀσθένεια. Ἀνακαινίσθηκε πλήρως, ἀναγεννήθηκε ἐν Χριστῷ. Γιατί οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, ὁ λόγος Του, ἐνεργεῖ λυτρωτικά, θεραπευτικά, ἀγιαστικά, σωτήρια, ἀφού ὡς λόγος Θεοῦ εἶναι φῶς, ζωή καί ἀλήθεια. Μέσα στίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται κεκρυμμένος ὁ ἴδιος ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἀποκαλύπτεται στόν ἄνθρωπο πού ἀγωνίζεται νά ζήσει σύμφωνα μέ αὐτές, καθότι ἡ φυσική λειτουργία τῆς ὑπάρξεώς μας βρίσκεται στήν προσωπική κοινωνία μας μέ τόν Θεό, τόν Λόγο καί τό Πνεῦμα Του.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΕΝΤΑΚΗΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΕΘΙΑΣ

Στά βήματα τοῦ ἁγίου Εὐμενίου τοῦ νέου

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 14x21 ἑκατ., σελ. 424)

Ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου, Ἀρεοπαγίτης ἐ.τ. Ἐμμανουήλ Καλεντάκης, παρουσιάζει τόν βίο τοῦ ἁγίου Εὐμενίου τοῦ νέου, κατά κόσμον Κωνσταντίνου Σαριδάκη, τό προορατικό καί διορατικό χάρισμα τοῦ ὁποίου ἔνωσε ὁ ἴδιος, καθῶς εἶχε τό σπάνιο προνόμιο τοῦ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ καί τῆς δυνατότητας νά παρακολουθεῖ ἐκ τοῦ σύνεγγυς μέ δέος τήν πνευματική ἀνέλιξη τοῦ ἀγνοῦ καί ἄδολου μοναχοῦ στήν κορυφή τῆς ἀγιοσύνης. Ὁ συγγραφέας ἔνωσε ὑπέρμετρα τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη καί φιλανθρωπία, ὅπως καί τά θαύματα τοῦ Ἁγίου.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr